

In memoriam Hans Stricker 1919 - 2004

Voor allen die Hans Stricker gekend hebben was hij een heel markante persoonlijkheid, een man met principes, die wist wat hij wilde, hoe het hoorde en hoe het dus moest geschieden.

Ik leerde Hans voor het eerst kennen begin 1960, toen ik mij vestigde als eerste en toen enige vrij gevestigde longarts in een grote regio. Hans was röntgenoloog en ook radioloog (bestralingsarts) in het St. Josef Ziekenhuis in Deventer, waar hij in 1954 begonnen was in het oude gebouw in de Nieuwstraat. In 1957 werd het nieuwe ziekenhuis in de Van Oldenielstraat geopend. Voor de huidige generatie is het nauwelijks voorstelbaar dat er in Deventer in die tijd zowel in het Josef als in het St. Geertruiden Gasthuis slechts één röntgenoloog was; beide namen voor elkaar in de vakantie de praktijk waar.

Eerst begin jaren zestig werden de medische staven uitgebreid met 'deelspecialisten'. Gelijk met mij kwamen de eerste cardioloog, de eerste uroloog en de tweede dermatoloog, die zich alleen in het St. Josef vestigde. Evenals bijvoorbeeld dr. Van Bolhuis, de kinderarts, de KNO-artsen en nog enkele anderen behoorden wij tot de groep van de zogenaamde dubbelspecialisten, die in beide Deventer-ziekenhuizen werkten. Deze groep zat als het ware in tussen de monospecialisten, die uitsluitend in een van de ziekenhuizen werkten.

Er bestond toen een gezonde competitie en rivaliteit tussen Josef en Geertrui, die ten goede kwam aan de kwaliteit van de gezondheidszorg en die de gewenste samenwerking niet in de weg stond. Niettemin waren er Josefianen en Geertruidianen. De sfeer in het St. Josef vond men gemoedelijker en vriendschappelijker, terwijl menigeen de situatie in Geertrui als zakelijker en soms arroganter ervoer.

Ik kon het direct zeer goed met Hans vinden en had direct door dat hij een voortreffelijk röntgenoloog was, die niet alleen goede foto's maakte en beoordeelde, maar ook een uitstekend klinisch inzicht en belangstelling had. Hij kende de individuele problematiek en zocht mee naar de oplossing. Hij kende de patiënt, meestal ook bij naam. Wij hadden hetzelfde denkraam en onderhielden vrijwel dagelijks contact. Hij was verreweg de beste van de vele röntgenologen die ik in mijn leven meegemaakt heb. Hans maakte lange dagen en stond altijd klaar voor zijn patiënten.

In die jaren zestig was er mede door hem een intensief contact tussen de diverse specialisten, snijdende en niet snijdende. Eenmaal per week werden er 's avonds alle foto's van de week gezamenlijk bekeken en becommentarieerd. Na afloop ging het merendeel naar de Keizerskroon, om er in de 'garage' een biertje te drinken en een snackje te eten. Reuze gezellig en goed voor de onderlinge verstandhouding.

De röntgenafdeling bevond zich in het centrum van het gebouw en het was eenieder duidelijk dat Hans daar de baas was. Hij straalde respect uit en verwachtte ook van zijn personeel respect voor hemzelf, maar vooral voor de patiënt. Elkaar bij de voornaam noemen was er in die tijd niet bij. Het personeel droeg hem op handen, omdat hij weliswaar veeleisend, maar altijd strikt rechtvaardig was. Hans was toen ook waarnemend directeur, als dr. Van Noord met vakantie of ziek was. Hij ging dan met meer sociaal gevoel in op problemen van het verplegend personeel en maakte zich sterk voor een oplossing.

Hans had altijd plezier in zijn werk en, groot liefhebber en kenner als hij was van Mozart, vloot menig deuntje van deze componist. Hij stond ook bekend om zijn harde fluitgeluid, dat hij tussen zijn tanden kon voortbrengen, en om de goede sigaren die hij op zijn kamer met genot opstak tijdens het beoordelen van foto's.

Zoals bekend kwam het in die woelige jaren zestig tot veranderingen in het maatschappelijk leven en dus ook in Deventer, in het westen wel schertsend de 'provincie' genoemd. Het aantal specialisten steeg gestaag, beide ziekenhuizen hadden nieuwbouwplannen, gepaard gaande met vergadercultuur, groene boekjes, routeplanning, etc. De artsen gingen meer eisen aan hun persoonlijk leven stellen en de patiënt grotere eisen aan de dokter.

In de overgangstijd naar de jaren zeventig kwam er sluipend een verkillig in de relatie tussen mensen. Fuseren werd geleidelijk een begrip; velen meenden hiervan in de komende jaren alle heil en zegen te moeten verwachten. Een waan van de dag die het lang zou volhouden, en waarvan wij nu de wrange vruchten plukken, terwijl de weg terug uiterst moeizaam gedeeltelijk op gang komt. Het ziekenhuiswezen en het artsendom werden in deze maalstroom meegezogen, en dit leidde tot schermutselingen, meningsverschillen en soms tot scheiding der geesten. Hans was een overtuigd Josefaan en stak dat niet onder stoelen en banken. Insiders weten dat hij hiervoor zeer achtenswaardige motieven had.

De medische staven van beide ziekenhuizen hielden in die jaren geregeld gescheiden, gemeenschappelijke en heel speciale (alleen voor uitverkorenen) stafvergaderingen. Op een van deze vergaderingen in 1974 nam Hans het woord, maakte duidelijk dat hij het met het gesprokene volstrekt oneens was, nam zijn onmiddellijk ingaande ontslag uit het ziekenhuis en verliet de doodstille vergadering – om nooit meer terug te keren.

Dit besluit had uiteraard grote gevolgen, in de eerste plaats voor hemzelf. Hij had al zijn schepen achter zich verbrand. Gelukkig vond hij spoedig een plaats in het Gemeente Ziekenhuis van Arnhem (tegenwoordig het Rijnstate Ziekenhuis). Dit betekende wel dat hij dagelijks minimaal één keer op en neer moest rijden naar Arnhem over de toen nog oude N50. Hij heeft dit onverdroten tot aan zijn pensionering in 1984 volgehouden.

Wellicht had hij ooit spijt van zijn impulsieve beslissing, maar hij heeft dit nooit laten blijken. Na zijn pensionering kreeg Hans tijd voor zijn gezin en hobby's, zijn tuin en zijn reizen, onder andere naar zijn geliefde Zwitserland. Hij bleef actief en strijdvaardig tot aan die noodlottige dag in augustus 1995, toen een uitgebreid hersenletsel een abrupt einde maakte aan zijn normale leven. Niemand kan doorgronden wat dit voor hem betekende, acht jaar lang. Zijn echtgenote heeft hem al die tijd in zijn vertrouwde omgeving op een uiterst bewonderenswaardige wijze verzorgd.

Op 2 januari 2004 kwam, na een week met hoge koorts, het onvermijdelijke einde.

Piet Kapsenberg, longarts

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.